

{ אז נדברו }

פרשת משפטים תשפ"ג | לסדר: "מאת כל איש אשר ידבנו זיבו" | גליון מספר: 594

להצטרפות לרשימת התפוצה

במייל:

a8447168@gmail.com

ניתן לקבל את הגיליון בפקס
באמצעות שיחת טלפון:

079-5319191

נודה להשתתפותכם
בהוצאות הגדולות!!

בבנק: בנק פאגי

סניף 182

חשבון 747815

ע"ש: שב שמעתא

(ע"ר)

ניתן לקבל קבלה מוכרת
להחזר מס (ס' 46)

באשראי: "נדרים פלוס"

בטלפון: 0799-654321

בדואר: פולק, גאולה 15 חיפה

למענה אנושי: 052-7683095

תודה מראש!!!

משנכנס אדר מרבים בשמחה... רגע... ואם אני לא רוצה...???

מקובלנו מחז"ל: משנכנס אדר מרבים בשמחה... סליחה על השאלה המייבשת: מה העניין להיות בשמחה?? איזה מין מצוה היא?? לאיזה חלק ב"ד החזקה ברמב"ם זה שייך?? בעצם... בכלל מה המקור למצווה גדולה להיות בשמחה תמיד?? אז כן... זה מקובל משמיה דרבינו מוהר"ן מברסלב זיע"א... אבל היא גופא: מה המקור שלו?? אז ככה: בטח היה לך פעם חתונה משפחתית בדרג ראשון... אז בדרך כלל מקובל שבני המשפחה מגיעים מוקדם לאולם... (או לקבלת פנים או להצטלם וכדו...) ואם שמת לב: שעה שלפני החופה האולם עדיין ריק... אין סתם אנשים באולם בשעה הזו... ומי שבכל זאת נמצא כעת באולם זה בדרך כלל חלק מהצוות!! זה מישוהו שצריך לעשות פה משהו... אז הצלם כבר נמצא באולם... כי הוא צריך לעשות תמונות... והמארגן נמצא כי הוא צריך לעשות את ההגברה של התזמורת. והמלצר פה כי צריך לעשות שולחנות. בקיצור: כל מי שנמצא פה זה כי הוא צריך לעשות פה משהו. אבל רגע... יש פה עוד מישוהו שהגיע לאולם שעה לפני הזמן... זה הכל... מה עם הכלה? הרי גם היא פה... אז מה היא צריכה לעשות?

התשובה היא: הכלה היא היחידה שלא צריכה לעשות!!! למה??

כי היא צריכה להיות יות!!! כל החתונה הזו בשבילה... העשייה הכי גדולה של הכלה מתבטאת בעצם היותה פה!! הכלה לפני החופה יושבת על הקתדרא ודווקא לא!!! לא עושה כלום!! וזה עקרוני... כי היא פה לא בשביל לעשות... היא פה בשביל להיות!!! להיות אשתו של בעלה... להסכים להיכנס בחופה וקידושין. להסכים להיכנס לחדר יחוד ו... ומה לעשות שם? ל ה י ו ת א י ש ה ל ב ע ל ה ו !!! (לא לחינם המושג של חלות קידושין שתופסין נלמד מ"היה כתיבה בה...")

על אותו משקל: אנחנו בתור יהודים עסוקים בלבנות את המרקם של הנישואין בין קוב"ה ושכנתיה... אנחנו עסוקים כל הזמן בלבנות את המדור ושכינה של הקב"ה איתנו... ולכן אנחנו חייבים בהרבה הרבה מצוות... מצוות ששייכות בעיקר לצוות ההפקה של האירוע... צריך שיהיה תזמורת... צריך שהאולם יראה טוב... צריך שיהיה לזה צורה... צריך שהבית יראה נורמלי... לא לקשקש על הקירות... בקיצור: כל התרי"ג מצוות קשורים איכשהו לרהיטים של הבית... לנורות... לכביסה... למטבח... לבישולים... למלאות את הארונות בבגדים וכו'... בקיצור: בעז"ה ש כשתתארוס... אתה תראה כמה דברים צריך לעשות לקראת החתונה...

ואז מגיע היום הגדול... יום החתונה... ואני הכלה... וכעת?? כעת מה אני צריכה לעשות???

כעת לא צריך לעשות כלום!!! כעת צריך להיות!!! פשוט להיות פה!!!

זה הרעיון של שמחה!!! שמחה במילים אחרות זה פשוט להיות... ניסית פעם לדבר בכח עם בן אדם שלא בא לו לדבר איתך...?? ניסית פעם להצמיד בן אדם לקיר במשך ארבעים דקות... ולהכריח אותו לדבר איתך?? פעם ניסית... זה לא הלך... דיברתי איתו והיה נראה לי שאני מדבר עם בובת שעווה... הוא לא היה פה!!! הגופה שלו הייתה פה... אבל הוא לא היה...

עכשיו הבנת מה זה שמחה??? שמחה במילים אחרות זה להסכים להיות פה עם ה'!!! והלהיות הזה חייב להגיע מרצון ונכונות אמיתית להיות פה... כי אם זה לא מגיע משמחה ורצון אז תכל'ס אתה לא פה... עכשיו הבנת למה מצווה גדולה להיות בשמחה?? כי ה' רוצה כלה!!! ואם היא לא שמחה להיות איתו... היא לא פה!!! אין לו כלה!!! בפרשת כי תבא יש תשעים ושמונה קללות... הקב"ה מאוד מאוד כועס... על מה?? "תחת אשר לא עבדת את ה' אלוקיך בשמחה ובטוב לבב מרוב כל..." מה?? מה הבעיה רבש"ע?? מה חסר?? מה לא עשינו?? יש תזמורת... יש תפריט עשיר... יש הכל בחתונה... היהדות פורחת ומשגשגת. איזו מצוה עדיין לא קיימנו... מה חסר בצוות ההפקה של החתונה... עונה הקב"ה: יש הכל!!! כל הצוות נמצא... התזמורת... מלצרים... תורה... מצוות... הכל יש... חוצ מכלה!!! אני מחפש את הכלה!!! איפה היא... אני מחפש יהודי שמוכן להיות איתי!!! מוכן לשמוח איתי!!! לקבל אותי!!! לא להתלונן עלי... ולא לכעוס עלי... אני מחפש יהודי שיהיה לו מעניין במחיצתי ושלא כל הזמן יברח לכל מיני הסחות דעת של דורנו...

זה שמחה!!!! שמחה זה פשוט להיות!!!! ולהיות עם ה'... ובשביל להיות- הדבר היחיד שצריך זה שמחה... בשביל לעשות לא צריך שמחה... אתה עושה ועושה והנה יש... אבל בשביל להיות...?? כאן צריך נכונות!!! אוי אוי... לך תסביר את זה לבחור הלא מחובר שלמשגיח יש טענות עליו והוא לא מבין מה הבעיה... מה אני עושה או לא עושה... מה רע ביי?? לך תסביר לו שאתה לא פה!!! העיניים שלך מרצדות לכל כיוון רק לא להיות פה... מי שלא מחובר ולא שמח להיות פה... באמת אין לו שום בעיה... הוא פשוט לא פה!!!

והודש אדר הוא חודש שמסוגל לשמחה!!! וצריך להרבות בשמחה... מה זה שמחה??

להיות פה!!! להבין שיש "חפצא" כזו שנקראת להיות!!! לא כל דבר זה לעשות או לא לעשות... יש מה שנקרא להיות!!! אם אתה עדיין לא מבין... תיפול על איזה בחור שאתה לא מכיר ותכריח אותו לדבר איתך... תגיד לי איך היה... האם הוא היה שם... תחשוב שזה מה שהקב"ה לפעמים מרגיש ביחס אלינו... כן... אנחנו מגיעים... אנחנו דופקים כרטיס... אנחנו מוכנים להגיד את כל התהילים ואת כל הסידור... מוכנים לעשות הכל... אבל להיות?? להיות פה עם ה' לשבת בתפילה ולחשוב טוב לי יום בחצריך... מה ידידות משכנותיך... אני רוצה להיות פה איתך בורא עולם... מתי פעם אחרונה הרגשנו ככה?? הנה לך מרבים בשמחה!!! המשך בעמוד 6 בגיליון זה.

מה הקשר בין ז' באדר למגביות הצדקה והתתי"ס??

כבר כשהייתי בחור זה היה נקרא שבו' אדר מתחילים לחמם מנועים לקראת פתיחת המגבית של הת"ת... (אננס רשמית היו מתחילים לאסוף יותר מאוחר... אבל עדיין... לצפון הרחוק היו שולחים כבר בו' אדר את המתרימים... ככה בדרך למירו...) אבל השנה לראשונה מצאתי לזה מקור!!!

מה הקשר בין ז' באדר למגבית של הת"ת??? פסוק מפורש בפרשת וזאת הברכה:

התורה מספידה את משה רבינו ביום הסתלקותו- בו' באדר... המדרש מתאר שאורנו של משה היה נתון בידו של הקב"ה ארבעה מילין מחלקו של ראובן לחלקו של גד ומלאכי השרת מקלסין אותו ואומרים: צדקת ה' עשה ומשפטיו עם ישראל... שמשוה זכה וזיכה את הרבים... ומה?? מה הוא זיכה את הרבים?? על איזה פרט התמקדו באותו יום???

דורשים חז"ל: שדרש לישראל הלכות צדקה!!! כתוב שמשוה היה דורש ועוסק ונכנס בעובי הקורה בענייני צדקה... ומשם מגיע המושג שמנהיג הדור נקרא פרנס...

אז הנה... הנה הקשר בין ז' באדר למגביות הצדקה שמתחילות לחמם מנועים בימים אלו לקראת ה"מתנות לאביונים" שישראל די בכל אחר ואתר נתבעים ונותנים... אז בבקשה: אם אתה מחפש לעשות הילולא לעילוי נשמת רעיא מהימנא... אז בבקשה... צדקת ה' עשה!!! תפתח רמב"ם הלכות מתנות עניים או שו"ע הלכות צדקה ותעשה שטייגן בהלכות צדקה!!! או יותר נכון: תכניס את עצמך בעובי הקורה... תדפוק עוד היום בקופת הצדקה שבעירך ותציע את עצמך... אני מבטיח לך שאתה אף פעם לא תהיה מיותר!!!

בעל התניא אומר: שמצוות הצדקה היא המצוה שהכי מקדשת את האדם מכל המצוות המעשיות ולמה?? החסבר הוא מאוד עמוק ומעניין: יש כלל ברזל: כל מצווה מעשית מקדשת את האברים ששותפים במעשה מצוה!! או לחילופין את החפץ שבו נעשית המצווה... המוזהב מקדשת את הבית... והתפילין של ראש מקדשים את המוח, והשל יד מקדשים את הלב... אם אתה רץ למצוה, אתה מקדש את הרגלים... אם אתה מקיים מצוה בידיים... אתה מקדש את הידיים וכו' וכו'... אבל צדקה?? במה היא נעשית?? בכסף שלי!!! מה זה כסף?? כסף זה משהו שמייצג את כל החיים!!! אני לא צריך לספר לך... מה אפשר לעשות עם כסף?? הכל!!! והכסף יענה את הכל!!! עם כסף אפשר לקנות אוכל... אפשר לקנות בגדים... עיתונים... חמוצים... גמרות... אם תשים לב: כסף הוא הכלי היחיד שהוא מייצג את כסכל כוחות הנפש שלנו... כי טוב: עם רגלים אפשר רק לרוץ... עם ידיים אפשר רק לעשות... עם פטיש אפשר רק לפתוח חדר אוכל... (ניסית פעם לפתוח עם הרגלים?? אל תנסה... אני כבר ניסית...)

עם אבנים אפשר לפתוח ראש... עם אוכל אפשר להיות שבע... עם כסף אפשר לשבת... כל דבר חומרי ומגושם הוא פרטני!!! אפשר להשתמש בו למושהו אחד והוא לא מתאים לשני... חוץ!!!! חוץ מכסף!!! כסף זה הדבר החומרי היחיד שהוא משמש כמטריה אחת מקיפה שאפשר להשיג בה ההכל... עם כסף אפשר לפתוח ישיבות... ועם פרישת הכסף אפשר גם להשמיד הכל רח"ל... עם כסף אפשר לקנות כסאות, פטישים, ועם תדחוף עוד קצת כסף ניתן גם לפתוח חדר אוכל בלי פטישים... עם כסף אפשר לעקור שן ואפשר גם להשתיל שן... בקיצור: כסף זה דבר שאפשר לעשות בו הכל... ולכן!!! מהסיבה הזו ברגע שיהודי נותן כסף לצדקה... הוא נותן פה משהו שמייצג את כסכל הנפש החיונית שלו לגמרי לגמרי!! ולכן זה מקדש את כל הנפש החיונית שלו... (כמה זה מקדש?? זה כבר אולי תלוי בכמה צדקה הוא מוכן להויל מכיס... כמובן כל אחד לפי היכולת שלו...) זה לשון בעל התניא: ובזה יובן מה שהפליגו חז"ל במאוד מאוד במעלת הצדקה ואמרו ששקולה כנגד כל המצוות ובכל תלמוד ירושלמי היא נקראת בשם מצוה סתם, מפני שהיא עיקר המצוות מעשיות ועולה על כולנה, שבכל המצוות אין מתלבש בהן רק כח אחד מנפש החיונית בשעת מעשה המצוה בלבד אבל בצדקה שאדם נותן מיגיע כפיו הרי כל כח נפשו החיונית מלובש בעשיית מלאכתו או עסק אחר שנשנתך בו מצות אלו, וכשנותן לצדקה הרי כל נפשו החיונית עולה לה, וגם מי שאינו מהנה מיגיעו מכל מקום הואיל ובמצות אלו היה יכול לקנות חיי נפשו החיונית הרי נותן חיי נפשו לה, ולכן אמרו רז"ל: שמקרבת את הגאולה לפי שבצדקה אחת מעלה הרבה מנפש החיונית מה שלא היה יכול להעלות ממנה כל כך כוחות ובחינות בכל מצוות מעשיות אחרות".

היסוד הזה הוא מאוד מאוד חשוב!!! כי הגיע הזמן שנבין שצדקה זה לא רק פתרון לאיזושהי בעיה... יש פה בעיה שחסר כסף... אז הנה... בשביל זה יצאנו לגיוס כספים!!! לא!! צריך לדעת שיש גם עניין בעצם הנתניה!!!

אני יכול להגיד בנימה אישית: שאחד הדברים שעושים לי טוב על הלב... שגיליון אז נדברו ממומן על ידי הרבה הרבה אנשים פרטיים שכל אחד נותן עשר שקל... שלושים שקל... חמישים שקל... להגיד לך שזה כיה?? לא יודע... יתכן שהייתי רוצה שיהיה לי עניינים גדולות כמו האלו שיוצרים לעבוד והולכים לגביר ועושים לו ככה ככה ככה... והוא נותן שבעים אלף שקל לשנה הקרובה ושקט תעשייתי... אבל אחרי שב"ה אני לא כזה... (כי אם היית כזה אז...)) ואחרי שב"ה הגיליון הזה כן ממומן בס"ד על ידי הרבה הרבה יהודים פרטיים שכל אחד נותן יצוג של נפשו החיונית בצדקה... הרי זה מקדש את הזיכוי הרבים של העלון שלי... בזה שעוד ועוד יהודים יראים ושלימים שותפים בנפשם החיונית להוצאה של גיליון זה (באמצעות ההוראת קבע הקטנה שלהם) אז יש לגיליון הזה בחינה של נדבת ציבור!! זה כמו ההבדל בין תפילה של יחיד לתפילה של ציבור...

ככה זה בכל מגבית של צדקה... עזוב את הקופה הריקה... עזוב כעת את הפרסומת שאוי אוי... כמה המוצב קשה... יש לך כעת הזדמנות לתת את נפשך החיונית בצדקה לה'... ברגע שתרמות צדקה לבית הכנסת נתת פה חתיכה שמייצגת את הנפש שלך והיא נהיית חלק מבית הכנסת... כשאתה מתמסר למען החבר שלך הנוקק בת"ת... אתה זוכה להקין מדמך למען היהודי השני... וזו מטרה בפני עצמה!!! זה דבר שמקדש אותנו!!!

אני בצדק אחזה פניך!!! ברגע שאני נותן צדקה לפני התפילה... לקחתי חתיכה מהנפש שלי והצקתי אותה לפני ה'... זה לא מילים בשמים... זה לומד'ם הכי פשוטה... אם העשירים שקל האלו היו נשארים אצלי בכיס... אתה יודע מה הייתי יכול לעשות איתם... כככל מיני דברים בחיים... אז ברגע שנתתי את זה לה' נתתי שטיקל מהנפש החיונית שלי... החלק שבנפש שלי שנמצא בעשירים שקל אלו הוא כעת מתקדש בצדקה לה'... ומרומם אותי ל"אני בצדק אחזה פניך..." תעביר את המסר הזה הלאה... אבל תכלים... לפתוח ארנקים...

גם בשבוע זה של ימי השובבי"ס, ניתן לרכוש את יומן המסע- "וימאן"!

הנכתב מתוך חזית הקרב, והעוסק בתעצומות השליטה והחוסן הפנימי הנדרשים ל'בין ישיבה' בדורנו הרדוד והנסחף, ו'דע מה שתשיב' בכל בעניינים אלו, ספר זה בין הייתר משמש כמנת דחף ל'גיבור הכח' של דורנו שנאבק ללא ליאות לחובל מנהיגות אסרטיבית מול הדחפים ורוחות זעף הנושבות גם במחוזותינו,

ניתן להשיג בפלא':

0527683095 0548446691

כמו"כ ניתן להשיג אצל הנציגים בישיבות ובמוקדי המכירה של גיליון זה.

וה' נתן חכמה לשלמה.. במה

מתבטא???

הפטרה של השבוע מתחילה במילים "וה' נתן חכמה לשלמה ויהי שלום בין חירם לבין שלמה..." כתוב כאן שבמה התבטא החכמה של שלמה?? בזה שהוא הצליח להסתדר עם חירם...

זה לא מובן מאליו!!! צריך להיות חכם בשביל להסתדר עם אנשים!!! רק מה... יבא אדם לא חכם במיוחד ויגיד: אתה... זה כל הסיפור?? צריך להיות שלמה המלך בשביל להסתדר עם אנשים... אם ככה... אז גם אני שלמה המלך... כי גם אני דווקא מסתדר עם כולם... מחייך לכולם... לא מתווכח... איש באמונתו יחיה... תשאל את כולם... כולם מסתדרים איתי???

מה התשובה?? לא הבנת!!! להיות סתם בן אדם חסר ערכים ולהסתדר עם אנשים זה לא חכמה... גם הצבע השקוף מסתדר עם כל הצבעים... בטח... כל האנשים היפים והמכילים שדוגלים באיש באמונתו יחיה... בטח שהם מסתדרים אחד עם השני... אין להם את הזכות להביע דעה כי אין להם את ה'דבר' הזה... ככל שהבן אדם יותר בעל דעה ויותר מבין ענייני... ככה יש לו יותר חילוקי דעות עם אחרים... ככה הוא פחות זורם ופחות מסתדר עם כל אחד... כי הוא לא מעגל פינות...

ממילא כשיש לך עסק עם שתי דעתניים!!! כמו שלמה המלך וחירם שגם הוא היה חכם... כאן אמור היה להיות פיצוץ...

ומסתמא היו פיצוצים!!! מסתמא לשלמה המלך היו חילוקי דעות מאוד מאוד עמוקים ועקרוניים נגד חירם...

אבל סו"ס שלמה המלך היה חכם גדול ולכן הוא היה יודע להסתדר עם אנשים למרות החכמה שלו...

ואם כבר מדברים... אתה יודע מה היה אחת מהחכמות הגדולות ביותר של שלמה המלך?? שלמה המלך רצה להביא מאופירה אבנים יקרות... והחיד"א אומר שאופירה זו יבשת אמריקה... בקיצור: שלמה המלך ידע שיש אמריקה והוא רצה להביא משם אבנים לביהמ"ק... אבל הוא ידע שאם הוא יקח לשם יהודים הם יתעשרו ויפלו בניסיון העושר... לכן הוא לקח עבדים גוים ואותם הוא לקח לאופירה... ובאמת עבדי שלמה היו עשירים מופלגים וכלל ישראל סבל מהעשירות שלהם כי בגלל העשירות שלהם הם קיבלו עמדת כח והם הירשו לעצמם להתחתן עם יהודיות וגרמו תערובת... ושלמה המלך כנראה לקח את זה בחשבון... והיא היא!!! כנראה שהוא הבין שאם כאלו נזקים יצא לעם ישראל מהעבדים שלו שנהיו עשירים... אז תחשוב מה היה קורה לעם קשה עורף אם "כסף הרביתי להם" שלמה המלך בחכמתו מעדיף לחלק עושר לעבדים ולא לאדונים... כנראה שצריך להיות שלמה המלך בשביל להבין את זה... מה שבטוח: אם יש לך כסף... תביא לי.....

כל אחד שמקבל נזירות... מה שעומד לו מול העיניים:
 זה **הרגע הראשון!** הרגע אני מתוסכל!!! הרגע אני מרוגע!!! הרגע הזה אני באורות!!! ולכן הרגע אני מקבל על עצמי נזירות!!! כשככה זה נראה... **אז הרגע הראשון הוא רגע השיא!!!** ומכאן ואילך ההתלהבות רק יכולה לרדת ולהיכבות ולהתעמעם עד שזה נהפך לבוץ שאני כבר מחפש את הדרך האחורית ומחכה להתפטר מזה... **מי שרגע השיא שלו זה דווקא הרגע הראשון זה לא מריח טוב... זה לא הולך לכיוון החיובי...** לעומת זאת אותו בחור... אצלו הסיפור בדיוק הפוך... אצלו רגע השיא היה דווקא **הרגע האחרון!** כי הוא לא באמת חיפש להיות נזיר... אדרבה... הוא בעיקר חתר לשלב הסופי של הגילוח ביום האחרון... ממילא אצלו דווקא ההתחלה היתה מינונית... וככל שזה התקרב לסיומת... ככה זה הלך ולהתקרב לרגע השיא!!! אומר שמעון הצדיק: כזו נזירות מקובלת עלי! הבנת את הרעיון??? שמעון הצדיק מלמד אותנו פה קו ברור וחד בכל מה שנוגע לקבלות טובות: לפני שאתה מקבל קבלה... תבדוק טוב טוב איפה רגע השיא... אם רגע השיא זה דווקא עכשיו!!! אתה כעת מתלהב... כעת מתרגש... כעת מזועזע... כעת מתחלחל... ותכל'ס... אתה כעת בשעת חימום... ולכן היד קלה על ההדק לקבל קבלות על ימין ועל שמאל... רגע רגע... חכה רגע... לפני שאתה מקבל קבלה לחודש ימים... תעשה רגע חשבון: מתי רגע השיא???

אם רגע השיא זה עכשיו!!! אז חכה... חכה עם זה... אל תמחר לקבל על עצמך קבלה שעוד יומיים אתה לא יוצא איך לצאת מזה... הבנת?? **אז רגע... בעצם איך אני יכול לבדוק מה הוא רגע השיא אצלי???**

אתן לך דוגמא: פעמיים יצא לי לקבל על עצמי לעשות סיום!!!

פעם אחת זה היה כשבאתי לנחם בשבעה על מישהו קרוב... שהייתי נסער וכאוב וזה היה שעת חימום והרגשתי צורך להתבטא ולהתחזק לעילוי נשמתו... ובדיוק חיפשו לחלק את המשניות לע"נ ונפלו עלי והכריחו אותי לקחת את מסכתות כלים אהלות ונגעים... אמנם קצת נבהלתי מזה... (מצטער... עדיין לא זכיתי להיות ר"ע שאומרים לו "כלך אצל נגעים ואהלות...") והוא שט בזה... אבל לא התווכחתי... כי זה עשה לי ככה טוב על הלב... כי אחרי הכל הייתי בשעת חימום... היתה לי בעירה פנימית לעשות משהו לעילוי נשמת... אז יאלה... הלכתי על זה... עברו יומיים שוש... השבעה נגמרה... ואז התחלתי לדפדף ולדפדף... ואוה... כמה פרקים עוד נשאר לי... ואיזה מסובך... וזה הרי לא לימוד חובבני... וצריך למצא לזה זמן... וזה בכלל לא קשור לי עכשיו... כי אני לומד משהו אחר לגמרי... ואין לי איפה לדחוף את הלימוד הזה... אוה... אין אני מתפטר מזה... בקיצור: בסוף סיימתי את הלעילוי נשמת... אבל על הדרך הוצאתי את הנששמה...

לעומת זאת!!! נשאר לי חור שנקרא מסכת כתובות שלא למדתי אותה!!! חיכיתי ללמוד כתובות... זה היה חשוב לי... יקר לי... בוער לי... אבל תמיד התחמקתי... כי אני אוהב ללמוד דברים מוכרים וכתובות זה היה חומר חדש בשבילי... אז יום אחד החלטתי להתחיל וניחמתי את עצמי... נכון... בהתחלה יהיה קשה... כי זה חומר חדש... אבל אדרבה... ככל שאני יותר אלמד ככה יותר אתחבר

לגמור עם זה... והנה... סו"ס סיימנו את ה-ל' יום... וכעת צריך להקריב קרבנות... וזה כסף... זה לא צחוק. מדובר בשלוש קרבנות... ועל מה?? על איזה רגע של תסכול שנכנסתי לאורות ובום... אוף... מה הייתי צריך את זה?? נו... יאלה... בא נגמור עם זה כבר... וחכה... הסיפור הגדול עוד לפנינו... עוד מעט מגיע השלב של הגילוח שזה אומר שמורידים לי את כל השערות ואני נשאר מגולח למשעי... ועל מה?? על שעתיים שהייתי קצת נסער?? אאאאוףף... וככה הוא מגיע עצבני לבית המקדש... הוא ניגש בקול צרוד לאחד הכהנים ומבקש ממנו... תעשה טובה... בא תתקתק לי פה את הקרבנות... אני רוצה לסיים עם זה כמה שיותר מהר... ואז מקריבים לו... ואז הוא הולך ללשכת הנזירים כמו אחד שהולך לגרדום... והכהן מגלח אותו ומוריד לו את ככלל השערות... והוא מסתכל במראה ואומר לעצמו: אוה אוה... אני נראה זוועה... ה' ישמרו... אף אחד לא מכיר אותי... איזה מטטטוטמטס הייתי!!! כעת יארוך לי חודשים שלימים לחזור לפרצוף הנורמלי שלי... והכל בגלל מה??

בגלל הנזירות האומללה הזו שקבלתי על עצמי ברגע של אטראף...

עד כאן הרקע... אז זהו!!! שבדיוק על זה אומר שמעון הצדיק: אני לא רוצה לאכול מקרבן שכזה!!! ולמה?? כי סו"ס נזירות זה הרי לא חובה!! זה אמור להגיע ממקום של נדר ונדבה... ותכל'ס- אומר שמעון הצדיק: תראה איך הנזיר הזה נראה?? אתה רואה אצלו זכר לנדבת לב?? תראה איך זועק ממנו שכל כולו מחכה להתפטר מהנזירות... אז נכון... שבהתחלה הוא באמת התלהב... אבל ההתלהבות ממזמן נמוגה... והוא נשאר עם בוץ... עם קבלה שהוא לא יודע איך להתפטר ממנה... בקיצור: כעת הוא בא לכאן לא כדי להקריב קרבן נדבה... אלא קרבן בוץ!!!! ומעתה: אם בקרבנות כתוב 'יורח ה' את ריח הניחוח', אז כאן אבל ה' לא כ"כ מריח ניחוח... זה יותר מריח בוץ מאשר ניחוח...

אומר שמעון הצדיק: אני מתרחק מכאלו ריחות נודפים!!! אני לא מחפש לאכול נדבת לב שמטיחה בוץ... עוד נדבת לב אחת כזו ואבדננו...

לעומת זאת!!! הייתה פעם אחת ויחידה ששמעון הצדיק כן הסכים לאכול איל נזיר... היה זה בחור בן עליה שהגיע למסקנה שהוא מוכרח להוריד את הפיאות שלו משיקולי קדושה... דא עקא שיש לאו דבל תקיפו... מה עושים?? אוה... בשביל זה יש דין נזירות שביום אחרון של הנזירות... יש מצוה מיוחדת שהנזיר מגלח בתער את כל השערות!!! (וזה דוחה לאו דבל תקיפו...) ולכן החליט אותו בחור... אני אקבל על עצמי נזירות... אבל לא בשביל הנזירות עצמה... אלא בעיקר **בשביל הסיומת!!!** אני חותר בעיקר ליום האחרון שאז אני אוכל לגלח לשמים ולהגיד לאבא שבשמים אני קדוש ונאמן לך!!! פה שמעון הצדיק התלהב... כזה קרבן נזיר אני רוצה לאכול... **מה קרה?? מה יש בקרבן נזיר הזה??**

אז פעם הבנתי בשטחיות ששמעון הצדיק פשוט התפעל מיראת השמים של אותו בחור... אבל לא!!! הנקודה היא אחרת לגמרי:

קבלות טובות ונפלאות... אבל גם

נכונות!!!

פרשת תרומה היא פרשת הקבלות הטובות או המגביות!! פרשה שממנפת את נדבת הלב הנשפכת והמפעימה של כלל ישראל לדורותיו!!!

גם בדורנו מרנין לראות צעירים שמקבלים קבלות ועומדים בהם בגבורה. **אבל!!! תתפלא לשמוע: צריך לדעת לקבל קבלות בצורה נכונה!!!**

כלומר: נכון שלקבל קבלות זה דבר נפלא... אבל גם אם מצידיך יש נכונות לקבל קבלה מסוימת וכל הכבוד לך... אבל לפני שמקבלים קבלה... צריך לדעת האם זה נכון לקבל את הקבלה הזו!!!

אמנם בדרך כלל לא מעיזים לדבר על זה... (רק לפני הימים הנוראים... אז תמיד מדגישים שצריך לקבל קבלות קטנות) כי מי שרק מוכן לקבל משהו אז ברוך הבא... **אז זהו!!! שצריך לדעת שלא תמיד!!!** יש קבלות שעדיף יותר לעשות אותן באופן ספונטני ולא ממקום של קבלה...

כן... בדיוק בימים אלו אנחנו עוסקים במסכת נזיר... ושמעון הצדיק מפתיע בהנהגה שלו!!! הגמ' אומרת ששמעון הצדיק היה מסתייג באופן מופגן מלאכול את הזרוע בשילה של הנזיר... כלומר: מידי יום היו מגיעים נזירים לבית המקדש לכבוד מעמד הסיום שלהם... הנה... סיימתי את הנזירות... ושמעון הצדיק הוא הרי הכהן גדול... ובאופן טבעי כל נזיר חולם שהכה"ג יסכים לאכול מה'מורם' מאיל נזיר שלו... אבל שמעון הצדיק לא!!! לא מעוניין!!! ולמה?? מה יש לשמעון הצדיק נגד קרבן נזיר? אז בשביל להבין למה... צריך להבין את הרקע הכללי...

אז ככה: הכל התחיל מיענקלה שהייתה לו איזה מעידה רוחנית חד פעמית... בדיוק בליל ר"ח אדר הוא התבטל מלימוד ודיבר שטויות כל הלילה... ועבירה גוררת עבירה והוא קם בבוקר בשעה 12.00... הוא הרגיש כ"כ רע... הוא היה פשוט מזועזע מעצמו... הוא גם נכנס ללחץ... אם ככה היה נראה **הראש** חודש שלי... מי יודע מה הולך לקרות לי בחודש הזה... בקיצור: כל הצהרים הוא הסתובב אחוז תזזית ולא הצליח להירגע... ואז פתאום נפל לו רעיון... מצאתי דרך איך לכפר על החודש הזה!! באופן פתאומי הוא קם והכריז: אני מקבל על עצמי נזירות לחודש הקרוב!!! אוה... כעת נחה דעתו!!! שלוה ננסכה בכל ישותו... עצם קבלת הנזירות נתנה לו תחושה של טוהר ודף חדש... והוא התחיל את הנזירות עם כל המרץ... **דא עקא... שאני לא צריך לספר לך מה קרה אחרי יומיים...** פתאום הוא נרגע... הוא כבר לא עושה כזה עסק ממה שקרה... הרבה פחות מזועזע... חלף שבוע ואז לאט לאט הנזירות התחילה להיות מסורבלת... עבר עוד שבוע... ואז הגיע אאאוף... איזה עצבים... למה בכלל קבלתי על עצמי את הנזירות הזו?? אז נכון... לפני שבועיים קרה משהו... אז מה... אבל מאז עברו הרבה מים בירדן... בקיצור: הוא כבר מחכה בכיליון עיניים

לי עוד איזה סדר לימוד שאני מהרגע הראשון לא בקטע... ועוד איזה חברותא בנושא מסוים שממזמן הייתי מפסיק אבל אין לי לב... אז זהו שלא! לא תמיד תוצרת זו הישג... שמעון הצדיק לא מתפעל מכל סיוס... שמעון הצדיק לא מתפעל מעוד נזיר שהנה... הגיע לבית המקדש כדי לסמן וי... עשיתי את זה... לא! שמעון הצדיק לא מתפעל מאותו נזיר שקיבל ע"ע מאה יום נזירות... אמנם כולם מתרגשים... אוה... איך עשית את זה... אבל שמעון הצדיק ראה בעיניים של אותו נזיר... ש... שמחר לך תחפש אותי בשחרית... תן לי לחיות... אני גמממור מהיהדות... שמעון הצדיק מתרחק מכאלו הישגים... הוא יותר מעדיף את הנזיר הרגוע של ה-ל' יום...

וכאן!!! כמובן צריך להסתייג!! סו"ס כל קבלה כרוכה בקושי ובמאמץ... ובל נשכח שעמל התורה הוא תמיד קשה... ותורה שלמדתי באף וכו'...

אבל!!! יש הבדל אחד מאוד מהותי שהזכר כאן לא פעם...

כשקשה לי ללמוד... בדרך כלל הקושי לא מגיע מהתורה!! הקושי מגיע **ממני!!** אני דווקא הייתי רוצה ללמוד... אבל מה אעשה **שאין לי** חברותא נורמלי... מה אעשה **שאני** עייף... **יש לי** קנאה ותחרות... כן... יש קשיים... אבל הקושי הוא שלי... לא של הגמ'!! הגמ' לא אשמה... גם אם מתחשק לי להרביץ למישהו... זה לא לגמ'... בא לי להרביץ לעצמי שהלכתי לישון מאוחר... להרביץ לחברותא ששוב מהתלבי... אבל הגמ' נשארה לבנה!!!

אבל ברגע שקבלתי ע"ע כל מיני סדרים ולימודים שהם עלי לנטל... שאני לא אוהב ללמוד כעת את מסכת כלים!! ולא מתאים לי בכורות!! ואני תמיד עייף בלימוד של 6.30 בבוקר... ומצטברים אצלי יותר מידי הרבה שעות של תסכול מול התורה שאני אמור לאהוב אותה... אז אח"כ מגיע בן אדם בן ארבעים בוגר וישיבות ושואל: למה אין לי טיפת חשק ללמוד?? למה לא נשאר לי כלום מהברען של הישיבה?? אדוני... השתוללת... לא שמרת על ייחסים תקינים... לא היססת לשרוף קשרים עם התורה...

אז כמובן שיש דבר כזה לקבל קבלות!!! וצריך ויש עניין!! רק מה???

לא לקבל קבלות בלי קשר... אתה כבר מתחיל זמן בישיבה... ומתחילים מסכת בבא מציעא... ואתה רוצה להיכנס לזה!! וחשוב לך... אז קדימה... תקבל על עצמך... ואז!! דווקא הקבלה תתן לך דבון ודחף ללמוד מתוך מחייב!!! אנא... אני סומך על הברות שלך שתבין את המאמץ הזה נכון... תמשיך להיות נדיב לב והקב"ה מקבל את הקבלות הטובות שלך כאישים וניחוחים... אבל תדאג שזה יגיע מנדבת לב אמיתית!!! הכי טוב להתיעץ במידת הצורך עם הרב שקרוב אליך... ודו"ק.

הראשון הוא היה באורות... כוכבים בעיניים... אבל אני פגשתי אותו ביום האחרון של הנזירות... אני פגשתי את התסכול מתי אני כבר אתפטר מהנזירות... אומר שמעון הצדיק:

אני מתלהב רק ממי שמקבל על עצמו קבלה שרגע השיא יהיה רגע האחרון ולא הרגע הראשון!! מי שהיה ברגע של אאורות וקיבל קבלה ואח"כ הוא מרגיש שהוא מבוסס בבוץ שהוא לא יודע איך לצאת ממנו... שמעון הצדיק לא רואה בסיוס שלו יומא **טבא** לרבנן... מי אמר שזה כ"כ טוב... בן אדם שמסכם באנחה רווחה ואומר היה טוב וטוב שהיה... זה נשמע לך כ"כ טוב?? עוד יומא **טבא** לרבנן כזה ואבדנו...

אז כמובן!!! כאן המקום להסתייג... שסו"ס יש סוג של קבלות קריטיות כמו אחד שמקבל ע"ע להתנתק מקווי הנייע/רשת או שאר התמכרויות... ששם באופן טבעי רגע השיא זה הרגע שהוא שבר את המכשיר... ואילו הרגע האחרון זה הרגע שהוא נעבאך קנה חדש... זה מובנה ככה!!! וזה לא יכול להיראות אחרת!! אבל אני לא מדבר כעת על הסוג הזה של הקבלות... כי זה מסוג הקבלות שאני בלאו הכי מושבע ועומד מהר סיני, והקבלה היא רק בשביל תוספת חיזוק!! כאן אדרבה... צריך לנצל כל רגע שיא של התלהבות למרות שהוא הולך וכבה...

אני כעת מתמקד בעיקר בנדבת לב שאדם יזום משהו חדש ב-עשה טוב...

כבר נכתב כאן לא פעם ולא פעמיים: יש המון בני עליה בדורנו שאם הם רק ימשיכו ללמוד בהתמדה כמו שהם עכשיו ולא יותר... הם יצמחו כמו ר' חיים קנייבסקי... הם לא צריכים להתמיד יותר!! רק מה כן?? מה כן שיעורי הבית העיקריים שלהם?? הם צריכים מאד מאד להיות מחושבים... איך אני ממשיך לשמור על ייחסים טובים ותקינים מול הגמ' כדי שאני אזכה להמשיך להיות מיווד איתה עד גיל 94... זה! זה הנושא!! זה הכסף הגדול!! זה מה שמפריד בינינו לר' חיים קנייבסקי!!!

לא חסרים לך שעות התמדה... ולא חסר לך רצינות בשביל לצמוח ר' חיים... אתה מספיק רציני כבר עכשיו!! אם יש משהו שמטריד... זה כל מיני חתולים שחורים ומיותרים שנכנסים לך בין דפי הגמ' ואתה לא מנסה למנוע אותם... אתה לא חושש שהם עלולים יום אחד לצנן לך את החיבור והאהבה הרוחנית שיש לך לגמ'...

זה!! זה הסיפור!! פה!!! פה נמצאת הנקודה!! ועל זה צריך לשים את כל הפרוז'קטורים... אנחנו מאוד טובים **בתוצרת**... אנחנו מאוד מעודדים **תוצרת**... בחור עסוק כל הזמן בלהעריך את עצמו לפי גודל **התוצרת**... כמה שעות הצלחתי לסחוט מעצמי בכח... כמה סדרים הצלחתי עוד להעמיס על עצמי... ואם הצלחתי לדחוף עוד איזה מסכת שלמדתי אותה בלי טיפת חשק... אז בכלל אני מרגיש מבוסס שהצלחתי לנצח את עצמי... לא תמיד שמעון הצדיק מתלהב מכאלו דברים...

בחור שקיבל על עצמו כמה קבלות מיותרות שהוא לא היה אמור לקבל אותם... מסוג הקבלות שמה לעשות... היה לחץ חברתי וקבלתי על עצמי 1500 דפי גמ' לשנה הקרובה... ופה מישהו דחף לי סדר טהרות ללמוד לעילוי נשמת עד סוף שנה... ופה מישהו דחף

ואהיה יותר בפנים... ואז אתמכר למסכת הזו... וכך הווה!! ההתחלה דווקא הייתה קשה... וככל שצברתי עוד דפים במסכת כך התחברתי יותר ויותר... וביום האחרון שהגיע הזמן להגיע סליקא לה מסכת כתובות... כבר לא רציתי להגיד סליקא... אמרתי הדרן עלך!! אני רוצה מיד להתחיל שוב לחזור...

שים לב: לפניך שני סיומים!!! סיוס אחד היה בבחינת ברוך שפטרני... והסיוס השני היה בגדר יומא טבא לרבנן... **מה ההבדל??**

כשקבלתי על עצמי ללמוד כלים ואהלות... הרגע הראשון הוא היה **רגע השיא!!** אוה... איזו טרגדיה... אני לא מסוגל... אני חייב לעשות משהו לעי"נ יך אפשר שלא... זה!! זה היה רגע השיא!! מכאן ואילך זה רק נכבה ונחלש והגעתי למצב שלא ידעתי איך להתפטר מזה... לעומת זאת כשהחלטתי ללמוד כתובות זה היה ההיפך הגמור, רגע השיא היה דווקא הרגע האחרון... שאני אזכה יום אחד לדעת כתובות...

(ואגב: תקבל על עצמך ללמוד לעי"נ... רק מה?? לי יש כלל... כשאני מקבל על עצמי ללמוד לעילוי נשמת... אני עושה את זה במקום!! יש לי כמה מסכתות שאני בקי בהם... אני מתיישב בבית עצמו ולומד את המסכת בחצי שעה והולך... זה התנאי שלי...!!)

בקיצור: כלל ברזל: לפני שאתה מקבל על עצמך קבלה... תבדוק טוב טוב איפה **רגע השיא** אם רגע השיא זה עכשיו... אז עצור!! אל תמהר... זה לא חכמה לקבל ע"ע משהו שאתה לא יודע איך להתפטר ממנו... אין לך רשות ליזום במו ידיך להפיל על היהדות עוד ועוד תיקים מיותרים שיהיו לנטל ולעול שמעצבנים אותך ואתה לא יודע איך להתנער מהם... וכאן תכנס רגע לראש שלי!!! אני די מפחד להגיד את המשפטים האלו... כי זה מאוד רגיש!! כי באיזהו מקום זה נשמע שאני כביכול מדבר נגד המושג הקדוש והנפלא שנקרא קבלות טובות... ואתה מבין לבד שבוודאי שלא... ברור שלקבל קבלות זה הדבר הכי נפלא!! ובדיוק בשביל זה יש לנו את פרשת תרומה "מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי..." יהודי שבא עם כל הלב לתת את נדבת לבו... זה מתקבל אצל ה' כאישים וניחוחים... וכל דבר טוב שבעולם התחיל מקבלה טובה...

אבל!!! בכל זאת... בכל זאת צריך לדעת להיזהר מקבלות לא נכונות!!!

כי אדרבה... דווקא מהסיבה שקבלות טובות במקום הנכון זה הדבר הכי מחייב והכי נפלא ומביא אותנו למקומות הכי נכונים... דווקא מרוב העוצמה החיובית של קבלות טובות!!! **אז קח בחשבון שבאותה מידה** אם קבלת קבלה לא נכונה, במקום הלא נכון... הקבלה הזו עלולה להיות הדבר הכי משעבד והכי מעצבן והכי מרחיק אותנו מעבודת ה'... וזה בדיוק מה שמלמד אותנו שמעון הצדיק!! עם כל הכבוד לנזיר ה' שקיבל על עצמו להתנזר ולהתקדש... שמעון הצדיק לא ממחר להתלהב בכל מחיר!!! למה?? **אומר לנו שמעון הצדיק:** אתם פגשתם אותו **ביום הראשון** של הקבלה... ביום

המקווה שנמדד ונמצא חסר... לא רק באזכרות ובמשניות נשמ"ה...

הפעם כולם היו בהלם... על כזו בעיה אף אחד לא חלם... ובכן... מידי שנה כשמגיע א' באדר שבעה טובי העיר נכנסים להיכון... א' באדר זה אומר שאנחנו לקראת ביקורת שנתית מקיפה!!! בימים אלו יוצאים שלוחי בית דין מלשכת הגזית לביקורת מקיפה אודות כל ענייני העמדת הדת על תילה...

אז הביקורת בדרך כלל מתחילה בשדות... הם בודקים את הזרעים... האם יש תערובות כלאים... אח"כ הם עוברים לבדוק את הקברות... ואז מגיע השלב של הבית דין המקומי... יש רשימה ארוכה של משימות שברך כלל נדחים לרגע האחרון... אם זה כל חייבי המלקיות מהחורף האחרון... כן... היה פה סיפור לא נעים... בתחילת החורף שהיה פה איזה סלון תספורת שהספר אחד שטען שהוא בקי בהלכות "לא תקיפו" ולמעשה הוא גילח בתער בצדעיים ובפיאות והכשיל אנשים בזה אחר זה בכמה וכמה לאוין... והתרו בו ובכל מי שהולך להסתפר אצלו... והוא המשיך לצפצף... והעמידו עדים והם התרו... והיו פה איזה שמונה אנשים שהתחייבו כמה וכמה מלקיות... ולבנתיים זה נדחה... ובקיצור: כעת בחודש אדר... לקראת סוף שנה עברית צריכים לסיים את זה... וכן הלאה וכן הלאה... כל מיני חיובי תשלומין שנדחים...

והביקורת יום אחד באמת הגיעה... ודווקא זה עבר די בשלום... ואז!!! כחלק מהפרוטוקול הם נכנסו גם לביקורת שגרתית לבדוק את בורות המקווה... שהכל בסדר... ואז!!! כשהם הגיעו לבור השלישי מימין... מישהו בדק שם את גובה המים... בדק ובדק... והופ!!! מקווה שנמדד ונמצא חסר... מתברר שאין במקווה הזה ארבעים סאה... כן... היה מדובר במקווה מאוד צר... שכל אחד שנכנס לשם 'המים עלו לקראתו' זה אולי העניק תחושה שיש מספיק מים... ותכלס... מתברר שלא!!! מי חשב על זה... מי בכלל חלם על כזו בעיה...

אתה יודע איזה בלגן זה עשה?? אתה יודע מה המשמעות של מקווה שנמדד ונמצא חסר?

כל הטהרות שנעשו על גביו בין ברשות היחיד ובין ברשות הרבים בטמאת (עד שיוודע זמן שנמדד בו והיה שלם)!!! כן... כל מי שפעם היה באזכרה בעליה לקבר... הרי לומדים שם משניות אותיות נשמ"ה... הרי זו המשנה שמתחילה באות מ"ם של נשמ"ה... כעת מה עושים???

מאיפה מתחילים בכלל?? אז דבר ראשון: למרות שכבר הגיע שעת ערב... העבירו כרוז דחוף בכל העיר: רבותי: שתי הודעות חשובות: כל מי שטבל או הטביל כלים במקווה... בבור השלישי מימין... כיוון שמתברר שהמקווה חסר הרי כל הכלים הטמאים שהוטבלו בו או האנשים הטמאים שטבלו בו... הרי הם בחזקת טמאות!!! באותה שעה ר' ירמיהו הכהן כבר נטל ידיים לאכול בתרומתו... גברת כהן הכינה לו שתי מקראות של הפרשת חלה ועוד סלט ירקות מתובל בשמן זית של תרומה... לבנתיים יענקי ראה את אבא שלו ונטל ידיים לאכול בתרומתו... והוא הבין שהגיע זמן ק"ש של ערבית בירך שתיים לפניו והיטה לקרות כב"ש... ר' ירמיהו כבר התיר חגורו ובירך המוציא ואשר קדשנו בקדושתו של אהרן... לאכול תרומה... טיבל את החלה בשמן זית והכניס לתוך פיו...

ואז נשמע הכרוז!!! רגע רגע... מה אומרים שם?? אני לא שומע... יענקי קורא ק"ש... אבא חידד את אזניו... רגע יענקי... נראה לי שזה משהו חשוב... תהיה רגע בשקט... (יענקי הפסיק באמצע ק"ש... בטח... מותר לו אפילו לשאול באמצע הפרק מפני היראה... של אביו... כ"ש להפסיק) והכרוז חוזר "מי שטבל או הטביל במקווה בבור השלישי מימין הרי כל הכלים או האנשים שטבלו בו... בחזקת טמאים!!! ר' ירמיהו התחיל לרעוד כולו... התרומה נמצאת לו בתוך הפה ו... והעניינים שלו מרצדות מימנה ושמאלה... זה נראה שגלגלי המוח שלו מעבדים נתונים...

רגע... הבור השלישי מימין... לא!!! אני ב"ה לא טובל במקווה הזה... זה בור קטן מידי בשבילי... (ר' ירמיהו הוא מהכהנים המיתולוגיים שנותנים להם לעשות קמיצה כי הם בעלי בשר ואין להם ריוח בין האצבעות וכן חוסכים את ספק מה הדין של הסולת שמבצצת בין הביניים של הקמיצה...) אבל!!! את הבגדים שלי אני דווקא נכון מטביל שם... אז רגע... מה קורה פה... אני לא בטמא!!! אבל התרומה נן טמאה... כי החולצה שלי נן נשארה טמאה (כי אותה נן הטבילתי שם) והחולצה טמאה את התרומה... את כל החשבונות האלו ר' ירמיהו עושה בשברירי שניות... בלי לדבר... התרומה עודה בתוך פיו!! רגע... ומה אני עושה עכשיו?? האם לפלוט את התרומה או לבלוע? הרי אני תלמיד של רבי אליעזר שהוא סובר שאם הייתה תרומה בתוך פיו ואמרו לו נטמאה התרומה... הרי זה יבלע... כן לא... לבנתיים יענקי הספיק לגמור ק"ש והוא יגיש לאבא... אבל אבא... ר"א דיבר רק כשהתרומה נטמאה אחרי שנכנסה לתוך פיו וכאן זה נטמא כבר לפני כן... אוה נכון... בן המחכים את אביו... זהו!! ר' ירמיהו פלט את התרומה מפיו ורץ מהר מהר לשטוף את הפה... עוד באותו ערב היה שם מעמד של שריפת התרומה... כל החלה ותרומה שהצטברו בבית נטמאו... כי המקווה הזה היה מאוד דומיננטי אצלנו בבית... ואל תשכח שברגע שהמקווה הזה נהפך להיות חסר... זה נהיה רטרואקטיבי!!! זאת אומרת: כעת תקח כמה חודשים אחרונה... כל מה שהטבלנו בו נהיה למפרע טמא... אתה יודע מה המשמעות?? אגב: שכחתי להוסיף שזה היה ההמשך של הכרוז: הודעה נוספת: מי שידע או יכול להעיד על תאריך מסוים שהוא או מישהו אחר, יצא לו לבדוק את המקווה ויכול להעיד שהוא ראה שהמקווה שלם יבא ויעיד... כן... זה מאוד משנה... כי אם לא נמצא מישהו כזה אז המקווה הזה פסול שנה למפרע... (מפעם שעברה שהם בדקו אותו) אז באמת בסוף הגיע ר' חצקל ועידן ששבוע שעבר הבן שלי היה כאן, והוא אחד כזה שיש לו שגעון כזה... שכל מקווה שהוא הולך... הוא בודק את כל המקוואות שהכל בסדר... (אגב: זה לא באמת שגעון!!! לא סתם הוא עושה את זה... הוא התחיל לנהוג כך בעקבות משה שהיה באחד מעירי הכהנים שמיום כיפורים שעבר עד יום כיפורים לא בדקו את המקווה כלל וברגע שהוא נמצא חסר זה בבת אחת טימא עשרות סאין של תרומה שמשפחות כהנים בנו על זה את מקור ההכנסה של כל החורף שלהם... ואם רק היה משועבד אחד שהיה בודק פעם אחת באמצע החורף הוא היה מסקר את תקופת האי וודאות בחצי... מאז ככה הוא נוהג בכל מקום לתועלת הרבים) בניסי ניסים הסיפור נגמר במינימום נזקים!!! כל אחד מתושבי הישוב ניסה לשחזר האם במשך השבוע האחרון הוא טבל או הטביל במקוה זה.

אבל אל תשאל... בדיוק אתמול יצאה השיירא הקבועה לירושלים!! מידי שבוע יש פה שיירא שיוצאת לירושלים... כל מי שצריך להקריב קרבן יולדת או להעלות מעות מעשר שני... ויש לפחות עשרים יהודים שיצאו לכיוון ירושלים ו... ולך תדע!!! הם כבר עמוק בדרך... ותחשוב שאחד מהם טבל לטומאת מת בדיוק במקווה הזה ואם לא נעצור אותו בזמן הוא עלול להיכנס למקדש טמא... אין ברירה!!! אין ברירה... ר' זונדל רץ מהר לאורווה... הוציא את הסוס... ויצא למירוץ!!! רץ ורץ ורץ... ותכלס... הוא לא מוצא אותם... איפה הם... שעון החול הולך ואחלו... אם עוד כמה שעות אני לא מוצא אותם... מתחיל להתעורר חשש שאוטוטו הם כבר נכנסים לעזרה... מה עושים?? לא הייתה ברירה זונדל כבר הצטייד עם אישור חירום להגיש אותו למוצב שעומד בראש הר מבשרת ציון... שהוא נמצא בקשר עין תמידי עם הצופה שעומד בגג העזרה... ויש ביניהם קודים מוסכמים שמתואמים ביניהם... והוא סימן ונפנף לו בסודר קוד שמסמן על סגירת כבישים מיידית... (כן... כמו שהיום אתה נוסע בכביש ואתה רואה שהמשטרה פתאום מופיעה ללא הודעה מוקדמת ומוסמת את הכביש... אותו דבר כאן...) התקבלה הוראה מגבוה לחסום את כל הנכנסים בעזרה לשעה הקרובה... לבנתיים הקפיצו בזריזות את זונדל שהגיע להר הבית ואז יצא כרוז והודיע את סיבת העיכוב: כל מי שהגיע כעת מעיירת מרישה... נא לעצור לבדיקה ובירור ולא להיכנס ואתם- השאר עלו לשלום אל אביכם... יכולים להיכנס לשלום... ואכן בניסי ניסים מישהו ברגע האחרון ניצל ולא נכנס טמא למקדש...

תזכורת!!! נא להניח תפילין...

אם אתה זוכר... לפני חודש דיברתי על חוסר המודעות בנושא של תפילין של ראש שמונחים שלא במקום... וסיכמנו שלקראת פורים נעשה תזכורת בעניין ה"ששון וקצר"- אלו תפילין... נו... אז מה באמת קורה עם זה?? האם ביקשת ממישהו שיסדר לך את הקשר?? שיקטין לך אותו??

מה... לא?? אני בהלם!!!!

מה... אתה עדיין לא הבנת עניין?? לא... לא... זה לא עובד ככה... אני רוצה שתסביר לי את הראש שלך... האם אתה עדיין חושב שאני סתם מביא פה איזה מנהג עתיק יומין שסבא שלי הביא איתו מהונגריה?? אתה עדיין חושב שהלכות תפילין זה משהו ששייך לבתים מאכער... לא... תסביר לי... זה לא צחוק... אנשים לא מניחים תפילין!!! איך מישהו אחד צעק עליי?? אני כבר חמישים שנה מניח תפילין... ואתה לא תגיד לי איך?? לא עניתי לו... וחבל שלו... הייתי צריך לענות לו: אתה חמישים שנה לא מניח תפילין והגיע הזמן שתתחיל...

אז שוב אני חוזר על הדברים כמוות שהם... ונא לחתום לי למטה ה"הוסבר לו..." כדי שאני אדע שיצאתי ידי חובה...

ובכן: צריך להניח את התפילין בגובה שבראש!!! שהקצה של התפילין יהיה מונח בעיקרי השיער, ולפי כמעט כל הפוסקים אפילו הם מקצת מהתפילין נמצאות מתחת לעיקרי השיער זה מעכב בדעיכה ואל תאמין לי!!! תבדוק!!! כעת חשוב להדגיש: הסיפור מתחיל ונגמר בקשר של התפילין... אחת לכמה חודשים הקשר של התפילין נמתח (בדיוק כמו הנעליים החדשות שלך שבתחלה לוחצות ואח"כ מתרחכות ואם תשים לב, הם כל הזמן מתרחכות)

ולכן הקשר של התפילין צריך תחזוקה!! צריך שאחת לכמה זמן מישהו יקטין לך את הקשר... ברגע שהקשר הוא טוב ומתאים לראש שלך... אז גם אם במשך התפילה התפילין זזות ימינה שמאלה למעלה ולמטה זה לא כ"כ איפת לנו כי לכה"פ היה פה את הרגע הראשון שהתפילין היו מונחות במקום אבל ברגע שהקשר גדול אז התפילין לא יכולות להיות מונחות במקום ואתה לא הנחת תפילין... אפילו לא בצחוק!!! אתה לא צריך להתחפש בפורים... כי אתה כבר מחופש... מחופש לאחד שחולם שהוא מניח תפילין... זהו!!! אני את שלי עשיתי! מיציתי... מה שבטוח: כשרבי אליעזר רצה לנוף במישהו בהקשר של תפילין הוא התבטא בלשון "כמדומה שאין לו מוח בקדקדו..." מי שקרא שורות אלו ועדיין לא הבין עניין... עליו נאמר: "כמדומה שאין לו מוח בקדקדו..."

עוד הערה נחוצה: היו כמה וכמה אנשים שטענו לי... שנכון... באמת בדקתי ולפי כל הדעות זה ממש מעכב... אבל אני מכיר באופן אישי כמה וכמה צדיקים שאני אוהב מהם והם ככה עושים בשיטתיות!!! ואם כך אני לא צריך להיות יותר צדיק מהרבי שלי... **כתב:** אם הייתי ליטאי יבש הייתי אומר לך: הוכח תוכח אפילו לרובך... תורה היא וללמוד אני צריך... תבקש ממנו שינגמך לך... אבל היות ואני קצת חסיד... אז אני חושב שתנאי הסף לחסיד אמיתי, זה רק בתנאי שהוא מבין שיש דברים שרבי מותר ולי אסור... מי שלא מבין ככה... זה אומר שהוא חושב שהוא במדרגה של הרבי... אם ככה... אתה לא יכול להיות חסיד שלו... לדוגמה: אם אתה רואה צדיק צועק ומבזה יהודי... כל זמן שאתה מבין שיש פה עניינים שנגבים והמתקת דינים... מה טוב... אבל ברגע שאתה חושב שיאלה... גם לי מותר להתחיל לבנות אנשים... אז אין לך זכות להיות חסיד שלו כי אתה מרגיש בדרג שווה אליו... על אותו משקל: גם אם הצדיק מניח תפילין כך או כך... אם אתה חושב שאתה שווה אליו ויכול לעשות כמוהו... אז שהרבי יהיה החסיד שלך?? ? ודו"ק

האם יש מה לעשות ב--"להיות" ? ! ?

פרשת תרומה ופתחת בארון ברית ה'... כולנו מבינים שארון ברית ה' הוא הכלי החשוב והקדוש והיקר ביותר מכל הכלים שבמקדש... ללא ספק... כולו זהב ומקומו בקודש הקדשים... אבל מצד שני... לא נעים לומר... אבל הוא גם הכלי הכי מיותר... הכי פחות שימושי... בינינו... תחשוב רגע... מה הארון עושה?? כלום!! לא עושים איתו כלום... הוא בסה"כ מונח על הריצפה בקודש הקדשים ויש בתוכו את לוחות הברית וזהו... בזאת מסתיים תפקידו... (תנסה לחפש בכל סדר קדשים איזושהי סוגיה שעוסקת בדיני הארון... כלום!! למה? כי אין על מה... כי לא עושים איתו כלום... תבין... בבית שני בכלל לא היה ארון... נו... קרה משהו?? לא!! במשך 420 שנה עם ישראל מקריבים קרבנות ועסקים כרגיל ומסתדרים בלי הכלי החשוב ביותר... בלי הארון... אם המזבח נפגם כפיפון הלכה כל העבודה... אם חסר יום אחד שמן למנורה לא תשאל... הופכים את כל העולם... אבל אם אין ארון... לאף אחד זה לא חסר... מסתדרים בלעדי... אז אין את המסביר את זה?? אין מצד אחד הארון הוא הכלי הכי חשוב וקדוש וזהב טהור... ומצד שני הוא הכלי הכי פחות שימושי ולמעשה אנחנו לא עושים איתו כלום??

אז הנהו זו התשובה: כל המשכן וכליו הם צוות ההפקה של ברית הנישואין בין קוב"ה ושכנתיה... כל אחד מהכלים צריך לעשות משהו... המנורה צריכה לעשות אור... המזבח עושה לחם אשה... מזבח הקטורת עושה ריח ניחוח... ואילו ארון הברית הוא היחיד שלא צריך לעשות כלום כי הוא מייצג את הכלה בעצמה!! בארון נמצא הספר תורה שזה הכתובה... בארון נמצא הטבעת נישואין שזה לוחות העדות... ולכן הארון צריך להיות!! התפקיד של הארון הוא בעצם היותו!! הוא פה בשביל להיות!! ולא שום דבר אחר!! ואדרבה... זה פרנציפ שהארון לא יעשה כלום חוץ מדבר אחד ויחיד: להיות!!

תבין: הארון הזה דווקא נראה ארון טוב... היה אפשר להיעזר בו לכמה דברים... ודווקא חבל... חבל שהוא עומד מהצד ולא עושה כלום... כן... גם הכלה... כולם שיבחו אותה שהיא מאוד חרוצה ונמרצת... אז חבל... למה היא יושבת שם בחוסר מעש... אולי היא תתחיל להושיט יד ותעזור למלצריות לשים את הלחמניות והצלחות?? לא!! פרנציפ לא!! כי היום היא כלה וכלה צריכה להיות!! להיות זה דבר הרבה הרבה חשוב ומהותי מאשר לעשות!! החתן שרוצה ליום לישא אישה... אז חסר לו צוות מקצועי שיודעים לעשות כל מיני דברים מה שהיה חסר לו זה בן זוג שתסכים להיות!! להיות איתו!

-- הזוה"ק מפליג בגודל קדושתו של יוסף הצדיק... ואמר ה"זהו"ק: מה היה השפיץ של השיעור קומה הכי גבוה שהגיע אליו יוסף הצדיק? שעליו נאמר: וישם בארונו!! המעלה של יוסף התבטאה בזה שהוא הגיע למדרגה שהוא נטמן בארונו!! ובאמת אם תשים לב: לאורך כל השנים היה מכנה משותף בין ארון ברית ה' לארונו של יוסף שבמשך ארבעים שנה במדבר היו מוליכים את שתי הארונות... ארון ברית ה' וארונו של יוסף אחד אחרי השני והיו מכריזים: קיים זה מה שכתוב בזה... והשאלה הנשאלת: מה באמת הקשר בין ארון הברית לארונו של יוסף? במה מתבטא הגדלות של יוסף בזה שהוא בארונו??

התשובה היא: שעיך עבודת ה' של יוסף הצדיק בחייו היה אותו סוג תפקיד של הארון... התפקיד שלו היה להיות!! להיות!! להיות!! עם ה'!! להמשיך להיות עם ה'!! להיות ספון בארון ברית ה' ולא לצאת משם... ולחיות זו עבודה הכי מרוממת שמקומה בקודש הקדשים!! -- אנחנו נמצאים כעת בשבוע אחד שלאחר ימי השובב"ם... לאורך כל ימי השובב"ם נכתבו כאן כמה וכמה מאמרים בענייני תיקון החטא ותשובה ופגעי הטכנולוגיה וצריך לעמוד בניסיונות וכו' וכו'... והנה יום אחד ניגש אלי בחור בן עליה נקי טהור ושומר ושואל אותי: רגע... מה קורה איתך?? איפה אני פה בכל הסיפור הזה?? מה אעשה שב"ה אין לי התמודדויות מיוחדות בקדושה... גם אף פעם נפלתי באינטרנט... וגם אין לי שום דחף לזה כי אין לי שום מושג בזה ב"ה... וממילא... כונצאה מזה אני מרגיש כאילו שאתרי מחוץ למשחק... מדברים פה על ניסיונות... וכמה רוממות זוכה מי שמתגבר וכו' וכו'... ותכלס... מה איתי שאין לי ניסיונות מיוחדים ואני יושב ולומד וסוקה בלימוד... אז איפה המקום שלי במידת הקדושה??

אז כן: בחור בן עליה יקר... אתה צודק... התפקיד שלך הוא שונה!! אל תצפה שידברו מידי הרבה על התפקיד שלך... כי הוא תפקיד מאוד חדגוני וברור!! התפקיד שלך זה פחות לעשות... אלא בעיקר להיות!!

התפקיד שלך זה בבחינת וישם בארונו! להמשיך להיות בארונו!!
להסכים להמשיך להתייחד עם ה' ולהיות הכלה שלנו!
כן... יש הרבה כאלו שהתפקיד שלהם בעבודת ה' זה בעיקר לעשות... לפעול... לייצר... אבל אם תשים אותו בתוך הארון ספון בתוך קודש הקדשים ותגיד לו התיי: התיי פה ותישאר פה בשביל ה'... זו משימה יחודית שלא כל אחד מסוגל לה... רק בן זוג של ה' שהוא מבין שהוא פה בשביל להיות... רק הוא מסוגל לזה... וזה התפקיד שלך!!

במשך כל הפרשיות האחרונות היינו עסוקים עם כל השובב"ם... אלו שהעבודה שלהם זה בעיקר מחוץ לקודש הקדשים... הם מצאו את עצמם בחוץ והוא נדבו את ליבם לשוב בתשובה לה'. זה התפקיד המוכר והדומיננטי שלי ושל החברים שלי שאנחנו שייכים לצוות ההפקה... שאנחנו צריכים לעשות כל מיני תפקידים בעבודת ה'... יש אחד שהעבודה שלו להקריב ולזבוח לה'... יש אחד שצריך להאיר לפני ה'... ויש אחד שצריך לעשות ריח ניחוח לה'. אבל אתה? התפקיד שלך הוא להיות!! לכן... יש את כלו שהתפקיד שלהם זה להמשיך להיות!! יש לך נטיה טבעית להיות שתול בבית ה'... יש לך איזה טוהר פנימי שאתה נמשך בטבעך לטוב... וכל מה שנדרש ממך זה להמשיך להיות!! להיות שם בשביל ה'!! ויש כאלו שמקנאים בך מאוד... ויש כאלו שהם עד כדי כך מקנאים בך... עד כדי שהם לא מסוגלים להאמין שיש בכלל כזה דבר... מה... יש כזה דבר בחור שנולד עם סטנדר ביד ונמשך להיות צדיק מטבעו??

אז כן... פעם גם אני הייתי מכחיש את המושג הזה בקנאות כ"י... כי לא פרגנת... מה... שאני אצטרך לעבוד בפרך בשביל להיטהר ולהתקדש בקדושתו העליונה... ואילו חבר שלי נולד לו ככה כמו המלך יואש בתוך קודש הקדשים?? אבל לאחרונה הפסקתי להכחיש את זה... ולמה?? כי קלטתי שאין מה לקנא במי שנולד כזה... כי אמנם נכון שאני צריך לעשות ולפעול כדי להתקרב... ואילו הבן עליה מטבעו נמשך לעבודת ה'... אבל תכלס... יש לו עבודה אחרת שאני בחיים לא הייתי רוצה להחליף איתו!! הוא צריך להיות!! להמשיך להיות ספון בתוך

הארון ולהישאר שם בתור כלה של ה' ולא לצאת מהחדר יחודי!!!! ותכלס זה לא יותר קל!!!! אני לא מקנא בו... להיות זה עוד יותר קשה מלעשות!! אז העבודה שלי זה בעיקר ה-לך אזבח זבח תודה... בחצרות בית ה'!! אנחנו צריכים להקריב קרבנות ולהגיש לה' כל מיני התגברויות והתמודדויות שהבאנו איתנו מבחוץ... מקום ההקרבה זה בחצרות בית ה'... אבל אותו בן עליה... העבודה שלו זה לא בחצרות בית ה'... אלא בתוך בית ה'!! להיות ארון בית ה' שמעולם לא יצא החוצה... אתה צריך להמשיך להיות מה שאתה ולא לפזול החוצה!! אגב: אחד מסימני ההיכר של יהודי קדוש... זו שלימות סטאטית וקבועה ולא משתנית!! יש כאלו שהתבטאו על מרן הסטיפלר... שהסטיפלר של גיל שלושים והסטיפלר של גיל שלושים זה שמונים אחד!! זה אותם הנהגות!! אותה בעירה של יראת שמים!! זה לא כ"כ אדם שטיפס ועלה והתעלה עד שהוא הגיע למדרגת... אלא ההיפך... הוא כבר בגיל שלושים אחז במדרגת של שרף קדוש!! ועיקר התפקיד שלו לאורך כל עשרות השנים שלאחמ"כ זה להמשיך להיות כזה!! (זו הגדרה מאוד מעניינת שאם תשים לב... היא מאפיינת דמויות של יהודים קדושים... ואכמ"ל) לעומת זאת קח אותי ואותך... לי כל חצי שנה יש תגליות מפתיעות ביותר... כל שנה אני מגלה איזה טעויות עשיתי שנה שעברה... כל חודש אני עסוק בלהבין מה לא הבנתי...

זה שני סוגי תפקידים!! וצריך לדעת שבניגוד למה שמקובל להרגיע את כל בעלי השאיפות ולכן מטייחים להם שאף אחד לא נולד עם סטנדר ביד... אז זה... שקח בחשבון שיש!! יש כאלו!! יש בני עליה שמטבעם נמשכים לרוחניות... רק אוי... מה נעשה עם הקנאה הצורבת שלי ושך למה ה' עשה אותו כזה קדוש ואילו אותי ואותך הוא זרק אי שם במבואות האפלים?? אז זהו שלא!! אל תמהר לקנאות בו... כי אתה לא היית רוצה להחליף איתו אפילו לא ליום אחד... אם אתה מאוד רוצה לנסות להיות כמוהו... בא ניתן לך חודש אחד להיות במקום אחד ולא לזוז... נראה אותך... אתה לא רוצה!! כי זה לא התפקיד שלך ולא שלי... אנחנו חיים על הרצוא ושוב... הנפילות הנקודתיות הם חלק בלתי נפרד מהדינמיקה של העבודת ה' שלנו... אשרי חלקנו... ה' אוהב אותנו ככה...

לעומת זאת אתה הבן עליה... תדע את התפקיד שלך!! אתה כן בנוי לזה ולכן התפקיד שלך "אני פה מלך שמו"!! להמשיך להיות כזה!! והפסגה הכי גדולה שאתה יכול להגיע אליה: זה וישם בארונו!! אשריך שאתה זוכה להיות מושם בארון ברית ה' ולא יוצא ממנו... כי אני לא מסוגל להישאר שם ברציפות יותר מיומיים... תודה לה' שזכית להיות קדוש כ"כ... ובמקביל תן כבוד לכל הצוות שעושה את העבודה הקשה...

-- אז כבר הגענו לכאן... אז מעניין לעניין באותו עניין... צריך לדעת שהיסוד הזה יכול להיות נכון גם בעוד כל מיני תחומים בעבודת ה'... צריך לדעת שיש תחומים בעבודת ה' שהם מספיק חשובים ומהותיים... שהם טובים אך שהם!! לא בטוח שיש להם לאן להתקדם הלאה... הם צריכים בעיקר להיות!! להמשיך להיות מה שהם והלוואי!! כלפי מה הדברים אמורים?? ניקח דוגמא: בשנים האחרונות יש תופעה כזו שנסות ישראל הצדקניות מסתובבות בשעות הערב מערב חיזוק אחד לעצרת התעוררות אחרת... ורוצות להתחזק... להיות יותר טובות... נו... מצוי... מה יכול להיות יותר טוב מעצרות חיזוק והתעוררות... בפרט כשלפעמים צריך לשאוב כוחות ותעצמויות... אבל... הההל... אחרי כל החיזוקים ואחרי כל הקבלות... רגע... מי אמר שאין בכל מחיר להיות יותר טוב?? אולי צריך להמשיך להיות!! להיות מה שאני?? נא לא לשכוח... מדובר פה באם בישראל שהיא כבר ממשתת במשרה מלאה כביביסטר של האוצרות של ה'... וזו משרה של 24/7... (זה חוץ ממה שיתכן והיא עוד יוצאת לעבוד בשביל שהבעל ישב וילמד) ואחרי כל המעל והמעבר שהיא עושה... היא עדיין עסוקה בלהתחזק... להיות יותר טובה... מי אמר ששייך להיות יותר טוב??

אולי צריך להתחזק בלהיות ? ! ? בלהמשיך להיות מה שאני כבר?? אולי להמשיך להיות מה שעד עכשיו אני עושה זה הפואנטה המרכזית שעליה צריך בעיקר להתמקד?? כן... צריך לקחת בחשבון שלא תמיד החיזוק הוא בלעשות יותר... לפעמים החיזוק צריך להתמקד בלהיות!! כן... אני כבר שם... ואדרבה... התפקיד שלי להתחזק בעצם היותי בתפקיד שלי... ולהסכים להיות שם ולא לנסות לחפש את עצמי ולהתקדם במקומות אחרים... אז נכון שהכוונה היא טהורה... יש רצון ותשוקה להיות יותר טובים... כן... גם אותו בן עליה בא אלי בתשוקה... אני גם רוצה להיות שובב שהקב"ה קורא לו ואומר לו: שובו בנים שובב"ם?? נו... מה אני אמור לענות לו? לא!! יש מושג של ילד טוב ולא שובב שהתפקיד שלו זה להמשיך להיות מה שהוא ואדרבה... לא לברוח מהמקום הזה: תכיר במקום שלך... ותדע שזה עיקר התפקיד שלך... להמשיך להיות!!

אותו דבר בצניעות... או חיזוק בשמירת הלשון וכו'... יש כאלו שיש להם תמיד מה להתקדם בזה... ואת זה כולם מבינים וכולם יודעים להגיד... ולכן כל הזמן מתחזקים בזה עוד ועוד כי אף פעם לא ממצים...

אבל!! צריך לקחת בחשבון שיש את היחידים האלו שהם כן טובים... והם בסדר בזה ולגמרי... ואז מותר לדעת שיתכן שיש שלב מסוים שזהו!! אין מכאן לאן להתקדם... וגם אין צורך!! אה... אם רוצים להתחזק בכל זאת... החיזוק מתמקד בלהיות!! בלהמשיך להיות מה שאני כעת... (וכשלא מבינים את זה ומתעקשים להמשיך להתחזק בצניעות על ריק... זה מאבד את הטעם הטוב ומרחיק אחרים...) כמוכן שתמיד אפשר להמשיך להתחזק בשאר תחומים אחרים בעבודת ה'... אבל בייחס לתחום נקודת... מותר לדעת שקיים שלב של מיצוי!! שמכאן ואילך אם כבר להתחזק זה בלהמשיך להיות מה שאני!! וכן הלאה וכן הלאה בשאר חלקי עבודת ה'... צריך לדעת שיש מקום מסוים בבית ה' שנקרא קודש הקדשים שכאן צריך להיעצר... ולא נותר לי אלא להמשיך להיות כאן!! ולהמשיך להיות זו עבודה בפ"ע... בהצלחה...